

Vergaderjaar 1989–1990

21 344

Wijziging van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf in verband met de tweede richtlijn schadeverzekering

Nr. 5

VOORLOPIG VERSLAG

Vastgesteld 16 januari 1990

De vaste commissie voor Financiën¹, belast met het voorbereidend onderzoek van dit wetsvoorstel, heeft de eer omtrent haar voorlopige bevindingen als volgt verslag uit te brengen.

A. ALGEMEEN

1. Inleiding

De leden van de C.D.A.-fractie hadden met belangstelling kennis genomen van het onderhavige voorstel tot wijziging van de Wet toezicht verzekeringsbedrijf in verband met de tweede richtlijn schadeverzekering.

Zij stelden vast, dat een van de consequenties van de tweede richtlijn van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 22 juni 1988 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende het directe verzekeringsbedrijf tot vaststelling van bepalingen ter bevordering van de daadwerkelijke uitoefening van het vrij verrichten van diensten inhoudende wijziging van richtlijn 73/239/EEG, hierna steeds genoemd de tweede richtlijn, is, dat de Nederlandse wetgeving op 30 december 1989 aan de richtlijn dient te zijn aangepast. De aan het woord zijnde leden merkten op dat de datum van 30 december 1989 niet gehaald is. Zij veronderstelden wel, dat de regering een uiterste poging zou doen, van haar kant te bevorderen, dat de onderhavige wetgeving op 30 juni 1990 in werking kan treden, zoals in de tweede richtlijn is bepaald. In dit kader wensten zij te vernemen hoe voortvarend de overige lidstaten zijn bij het doorvoeren van de tweede richtlijn in hun wetgeving.

De leden van de P.v.d.A.-fractie hadden met instemming kennis genomen van het wetsvoorstel. Voorzover de EG-richtlijn nog keuzes overliet aan de nationale wetgever, ondersteunden zij in hoofdlijnen de gedane voorstellen. Graag complimenteerden zij de regering met de snelheid waarmee het gecompliceerde wetsvoorstel tot stand is gebracht en met de uitstekende en uitvoerige toelichting op de gedane voorstellen. Dat de Raad van State kan volstaan met een blanco advies strekt de regering tot eer.

¹ Samenstelling:

Leden: Kombrink (PvdA) ondervoorzitter, Koning (VVD) voorzitter, Van Houwelingen (CDA), Schutte (GPV), Herfkens (PvdA), Tommel (D66), De Grave (VVD), Linschoten (VVD), Paulis (CDA), Vermeend (PvdA), Brouwer (Groen Links), G. H. Terpstra (CDA), Melkert (PvdA), Smits (CDA), Reitsma (CDA), Vreugdenhil (CDA), Vriens-Auerbach (CDA), Van Rijn-Vellekoop (PvdA), Van der Vaart (PvdA), G. de Jong (CDA), Ybema (D66), Witteveen-Hevinga (PvdA), M. Zijlstra (PvdA).

Plv. leden: De Korte (VVD), Lansink (CDA), Van Dis (SGP), Van Otterloo (PvdA), Groenman (D66), Nijhuis (VVD), Weisglas (VVD), Gerritse (CDA), Schoots (PvdA), Rosenmüller (Groen Links), Mateman (CDA), Van Traa (PvdA), Wolters (CDA), Van de Camp (CDA), Schartman (CDA), De Leeuw (CDA), Van Zijl (PvdA), Verspaget (PvdA), Van Iersel (CDA), Wolffensperger (D66), Leerling (RPF), Van Nieuwenhoven (PvdA).

Deze leden vroegen de regering om bij de Memorie van Antwoord een transponeringstabel te voegen waarin wordt aangegeven waar in het wetsvoorstel welk artikel of artikellid van de tweede richtlijn schadeverzekering is verwerkt, c.q. wordt aangegeven waarom dit geen verwerking behoeft. Ook zouden zij meezending van een knipselversie van de integrale nieuwe wettekst op prijs stellen.

Deze leden lazen in de Memorie van Toelichting, dat de onderhandelingen over de tweede richtlijn schadeverzekering van 1968 tot 1988 hebben geduurd. Zij namen aan dat het voorstel niet continu op de agenda heeft gestaan gedurende die twintig jaar en vroegen de regering de feitelijke procedure nader te detailleren. Ook waren zij benieuwd naar de uiteindelijke stemverhouding in de Raad en naar de opvattingen en amendementen van het Europese Parlement en de beslissing van de EG-raad daarover, en vroegen de regering hierover informatie te verschaffen. Voorts vroegen zij welke EG-raad thans is belast met de verzekeringswetgeving (Ecofin, interne markt?) en of daarin in de loop der tijd veranderingen zijn gekomen. Tenslotte vroegen zij in dit verband op welke wijze de regering op de hoogte geraakt van het tempo waarin andere lidstaten de tweede richtlijn verzekeren, en of al enig zicht is op dat tempo en de door andere lidstaten gedane nationale keuzes; zo ja, welk?

Ook deze leden zeiden er zeer aan te hechten, dat de richtlijn in Nederland tijdig wordt verwerkt en zij rekenden derhalve op een spoedige indiening van de Memorie van Antwoord.

De leden van de V.V.D.-fractie hadden met belangstelling kennis genomen van dit wetsvoorstel. Zij konden in principe met dit voorstel instemmen.

In de memorie van toelichting hadden zij echter node gemist een beschouwing over de consequenties van deze richtlijn voor het zogenaamde Dekker-plan, zoals verwoord in de Nota Verandering Verzekerd. Zij veronderstelden, dat voor een verplichte basisverzekering deze richtlijn niet zou gelden. Is dat altijd het geval of alleen indien zo'n verzekering een sociaal karakter krijgt? Hoe zit dit echter met de aanvullende verzekering? Is, zo vroegen deze leden, de gedachte van het vorige kabinet om deze aanvullende verzekering alleen te laten sluiten door die (zorg)verzekeraars bij wie ook de basisverzekering is gesloten, gelet op de Europese regelgeving wel toelaatbaar?

2. Deel van de richtlijn

De leden van de C.D.A.-fractie merkten op, dat in de richtlijn onderscheid wordt gemaakt tussen grote risico's en massa-risico's. Zowel in de Memorie van Toelichting als bij de artikelsgewijze toelichting is één en andermaal een definitie gegeven van grote risico's, terwijl die van massa-risico's ontbreekt. Deze leden zouden een definiëring van wat moet worden verstaan onder massarisico's op prijs stellen.

Met instemming hadden zij kennisgenomen dat de pogingen van Nederlandse zijde om het zogenaamde normatieve toezichtstelsel ook bij deze wetgeving te introduceren voor wat betreft de grote risico's hetgeen inmiddels ook door de andere lidstaten is aanvaard. Een systeem van normatief toezicht met betrekking tot de massa-risico's is, zo stelt de Memorie van Toelichting, (nog) niet het geval. Welke belemmeringen zijn er, dan wel welke bezwaren zijn er van de zijde van de andere lidstaten om het normatieve toezicht ook op massa-risico's van toepassing te verklaren?

De leden van de P.v.d.A.-fractie konden de richtlijn billijken binnen de huidige aanpak van de verzekeringswetgeving in EG-kader, maar vroegen

of deze aanpak wel de juiste is. Welk materieel voordeel is verbonden aan het verlenen van diensten zonder vestiging, zeker nu het begrip vestiging door de Hofprocedures zo ruim is uitgelegd dat elke duurzame aanwezigheid, hoe beperkt in omvang ook, als een vestiging moet worden beschouwd?

Deze leden namen aan, dat indien een verzekeraar over de grens heen overeenkomsten in een andere lidstaat gaat sluiten, het bij enige omvang van die grensoverschrijdende portefeuille financieel al snel te rechtvaardigen is om in die andere lidstaat een vestiging te hebben. Kan de regering uiteenzetten welke redenen een verzekeraar kan hebben om niet te kiezen voor een dergelijke nevenvestiging, maar voor grensoverschrijdende dienstverlening? Zouden die redenen weggenomen kunnen worden door een harmonisatie van de verzekeringswetgeving op andere punten dan deze zich thans richt? Zij zouden zich bijvoorbeeld kunnen voorstellen dat een reden om niet voor nevenvestigingen te kiezen is, dat dergelijke nevenvestigingen overeenkomsten moeten sluiten binnen steeds verschillende nationale rechtskaders, hetgeen de opbouw van veel extra expertise per lidstaat vergt, die niet nodig is indien bijv. vanuit Nederland dienstverlening wordt verricht. Indien die veronderstelling juist is, zou de EG-harmonisatie zich wellicht sterker moeten richten op het privaatrecht dat verzekeringsovereenkomsten beheerst.

Deze leden konden zich ook voorstellen, dat het specifieke nationale toezichtsregime bij nevenvestigingen een complicerende rol speelt, zeker in die landen waar een meer materieel toezichtssysteem wordt gehanteerd. Ook in dat geval is een andere richting van de harmonisatie wellicht aangewezen.

Zij stelden deze vragen mede vanuit een duidelijke bezorgdheid over de gecompliceerde regelgeving die thans voortvloeit uit de gekozen harmonisatie-aanpak, waarvan dit wetsvoorstel een treffend voorbeeld is.

3. Geen vergunning voor massa-risico's

Het belangrijkste onderwerp van de richtlijn betreft, aldus de leden van de C.D.A.-fractie, de toelatingsprocedure tot de dienstverrichting. Er is sprake van twee procedures: een vergunningenprocedure en een notificatieprocedure. De Memorie van Toelichting stelt, dat de vergunningsprocedure alleen een rol speelt bij de zogenaamde massa-risico's. De verzekeraar zal ten behoeve van het verstrekken van een vergunning in elk geval onder andere gegevens moeten overleggen met betrekking tot zijn solvabiliteitsmarge, de verleende vergunning in de lidstaat van zijn zetel en de branches die mogen worden uitgeoefend door de vestiging waaruit de diensten zullen worden verricht. De vraag van de aan het woord zijnde leden was, in hoeverre de lidstaten verschillende solvabiliteitsmarges kunnen hanteren, die mogelijkwijs kunnen leiden tot een ongelijkheid ter zake per lidstaat.

In de Memorie van Toelichting wordt onder meer gesproken over de toezichthoudende autoriteit van de lidstaat van dienstverrichting. Deze leden hadden er behoefte aan een overzicht te krijgen, waarin aangegeven staat hoe de betreffende toezichthoudende autoriteiten per lidstaat zijn geconstitueerd, wat globaal hun verantwoordelijkheden zijn en onder welke verantwoordelijkheid de betreffende autoriteit valt. Ook deelt de regering mee, ter zake van de vergunningenprocedure, dat de toezichthoudende autoriteit bij het aanvragen van een vergunning binnen zes maanden een beslissing dient te nemen. Indien niet binnen zes maanden een beslissing is genomen, dan wordt de vergunning geacht te zijn geweigerd. De vraag is waarom niet een omgekeerde werkwijze is gevolgd, nl. dat indien de toezichthoudende autoriteit niet binnen zes maanden heeft gereageerd er dan van mag worden uitgegaan dat de aangevraagde vergunning is verleend. Immers, zo veronderstelden deze

leden de Europese integratie beoogt mede ruimte te scheppen voor het Europese bedrijfsleven. De vergunningenprocedure zoals deze thans wordt voorgesteld in de tweede richtlijn leidt tot vertraging en verplicht het betreffende bedrijf dat een vergunning heeft aangevraagd om na het verstrijken van de periode van zes maanden alsnog in beroep te gaan tegen een niet verleende vergunning. De aan het woord zijnde leden meenden ook enige steun te vinden op dit onderdeel bij de zinsnede, die aangeeft «Meer toezicht zou nodeloos kostenverhogend en derhalve, in zijn totaliteit beschouwd, belemmerend werken» (blz. 5).

De leden van de P.v.d.A.-fractie stemden er mee in dat voor de dienstverlening naar Nederland niet alleen voor de grote risico's maar ook voor de massarisico's wordt volstaan met de notificatieprocedure. De argumentatie in de Memorie van Toelichting onderschreven zij ten volle.

Deze leden merkten op, dat in bijvoorbeeld hypotheekpolissen veelal wordt vereist dat het onderpand bij een Nederlandse maatschappij is verzekerd. Is dit verenigbaar met het EG- en nationale recht en beperkt deze praktijk niet effectief de vrijheid van dienstverlening?

Wat betreft de vergunningenprocedure vonden ook de leden van de V.V.D.-fractie het merkwaardig en tevens onjuist, dat wanneer binnen de gestelde termijn door de bevoegde autoriteit geen uitsluitsel is gegeven op de aanvraag deze geacht wordt te zijn geweigerd. Mede op grond van de beginselen van administratief recht had dit andersom gemoeten. Waarom heeft de regering niet tegen dit onderdeel van de richtlijn geprotesteerd?

4. Mogelijke beperkingen van de dienstverrichting

Met de regering waren de leden van de C.D.A.-fractie het eens dat de Nederlandse schadeverzekeringsmarkt van oudsher vrij toegankelijk is voor buitenlandse dienstverrichters, zowel van binnen als buiten de EEG, en dat dit één van de essentiële kenmerken van de Nederlandse verzekeringsmarkt is. Ook deelden zij de opvatting dat deze open markt mede heeft bijgedragen aan de relatief goede concurrentiepositie van het Nederlandse verzekeringsbedrijf. In dit kader vroegen deze leden, nu verzekeraars van andere lidstaten meer mogelijkheden krijgen op de Nederlandse markt, of de uitvoering van de onderhavige tweede richtlijn tegemoetkomt aan de bezwaren die de Verzekeringskamer uitte in haar verslag van werkzaamheden en bevindingen over 1988, nl. dat er vanuit Nederland behoefte aan is om het toezicht op buitenlandse verzekeraars die in Nederland diensten verrichten te kunnen uitoefenen.

De leden van de P.v.d.A.-fractie merkten op, dat het Verbond van Verzekeraars in hun bij de Memorie van Toelichting gevoegde brief bepleit om voor dienstverlening door verzekeraars met zetel buiten de Gemeenschap die niet in de Gemeenschap zijn gevestigd wel een vergunningprocedure voor te schrijven. Het Verbond geeft daarvoor drie argumenten, ontleend aan het ontbreken van garanties van vergelijkbaar toezicht in dergelijke landen en aan het beginsel van reciprociteit.

Deze leden vroegen de regering nader in te gaan op die argumenten en daarbij tevens de eventuele consequenties te betrekken van het in de ontwerp-tweede richtlijn levensverzekering opgenomen reciprociteitsartikel.

Deze leden steunden het niet opnemen van het zgn. verbod van cumulatie in de Nederlandse wetgeving. Zij vroegen echter welke artikelen in de EG-richtlijn dit verbod mogelijk maken, en of voor een Nederlandse verzekeraar een eventueel door een andere lidstaat wel verkozen verbod relevant is voor verzekeringsovereenkomsten binnen een

bepaalde branche, indien de vestiging in die andere lidstaat niet binnen die branche actief is.

5. Gevolgen van de richtlijn voor verzekeraars en verzekerden

De leden van de P.v.d.A.-fractie merkten op, dat de tweede richtlijn schadeverzekering in tegenstelling tot de ontwerp tweede richtlijn levensverzekering relatief weinig bepalingen bevat die beogen te garanderen dat een verzekerde «weet wat hij doet» indien hij met een buitenlandse verzekeraar in zee gaat. Zij kwamen op deze kwestie nader terug bij enkele artikelen in het wetsvoorstel.

Wat verklaart het verschil in benadering door de Europese Commissie in beide richtlijnen?

De Memorie van Toelichting constateert voorts, dat de toenemende vrijheid van dienstverlening nieuwe mogelijkheden schept voor het intermediair. In welke mate heeft de regering daarbij het oog op het bemiddelen bij dienstverlening naar Nederland, c.q. op dienstverlening vanuit Nederland? Kan de regering voorts voor beide situaties beschrijven in hoeverre de Wet assurantiebemiddeling in al zijn onderdelen, zoals bijvoorbeeld het portefeuille- en provisierecht van toepassing is? Leidt een toenemende rol van het intermediair bij het grensoverschrijdend bemiddelen er toe, dat de vakbekwaamheidseisen bijstelling behoeven, bijvoorbeeld op het punt van kennis van het recht in andere landen?

Is het tenslotte denkbaar, dat een persoon in Nederland behulpzaam is bij het sluiten van een verzekering tussen een buitenlandse vestiging van een verzekeraar en een Nederlandse ingezetene, zonder onder de Wet assurantiebemiddeling te vallen?

Deze leden zouden het bijzonder op prijs stellen, indien de regering enig kwantitatief inzicht kan verstrekken in de mate waarin dienstverlening naar Nederland thans reeds plaats vindt en in de betrokkenheid van tussenpersonen daarbij.

Deze leden vroegen verder of over het wetsvoorstel overleg is gevoerd met de organisaties van tussenpersonen; zo ja, wat heeft dit opgeleverd; zo nee: waarom niet, en zou zulks alsnog kunnen geschieden?

Deze leden vroegen ook in hoeverre voor van de vergunningplicht vrijgestelde verzekeraars, zoals de kleine onderlingen, grensoverschrijdende dienstverlening wordt toegestaan, en in hoeverre zulks gewenst is.

De leden van de V.V.D.-fractie hadden uit de memorie van toelichting begrepen dat deze richtlijn voor de Nederlandse verzekeringsbranche nauwelijks of geen gevolgen zal hebben. Voor «onze» verzekeraars zal als het gaat om massa-risico's niet de vergunningen- doch de notificatieprocedure gelden. Hun leek dat ook zeer wel verdedigbaar, gelet op het toezicht in de diverse lidstaten en de contacten die daarmee bestaan. Juist daarom vroegen zij zich af of het niet verstandig zou zijn om voor verzekeraars uit derde landen (bij voorbeeld Amerika en Japan) wel een vergunning te eisen. Een nadere beschouwing daarover vonden deze leden gewenst.

6. Gevolgen van de richtlijn voor de WTV

De leden van de P.v.d.A.-fractie vroegen naar de positie van de tussenpersoon bij een portefeuille-overdracht, in het bijzonder indien deze grensoverschrijdend is.

7. Andere onderwerpen

De leden van de P.v.d.A.-fractie vroegen om een relatief uitvoerige en voor de leden van de vaste commissie begrijpelijke uiteenzetting van hetgeen de richtlijn in de artikelen 7 en 8 regelt over het internationaal privaatrecht, en van de mate waarin deze bepalingen afwijken van hetgeen in Nederland geldt. De memorie van toelichting is op dit punt in tegenstelling tot alle andere onderwerpen te summier.

Waarop richt zich het door de minister van Justitie in te dienen wetsvoorstel, en wanneer is dit te verwachten? Kan worden gesteld dat met het onderhavige wetsvoorstel de tweede richtlijn in de Nederlandse wetgeving wordt verwerkt, of zal dit pas afdoende het geval zijn indien ook het wetsvoorstel van Justitie kracht van wet heeft, en staat dus min of meer vast dat Nederland de termijn van 1-7-90 niet haalt? Hebben de bepalingen in artikelen 7 en 8 van de EG-richtlijn vanaf 1-7-90 rechtstreekse werking?

8. Gevolgen van de richtlijn voor de Verzekeringskamer

De onderhavige tweede richtlijn schrijft met betrekking tot de EEG-verzekeraars voor dat er gekomen moet worden tot een samenwerking van de toezichthouders, waardoor nog beter kan worden opgetreden tegen ongewenste praktijken. De vraag van de leden van de C.D.A.-fractie is of deze samenwerking onder meer beoogt om te komen tot gelijkelijk te hanteren criteria. Voorts vroegen zij zich af of de beoogde samenwerking van toezichthouders er eventueel toe zou moeten leiden dat er één Europese autoriteit op het gebied van het toezicht met betrekking tot het verzekeringswezen zal gaan ontstaan, een zogenaamde Europese Verzekeringskamer?

De leden van de P.v.d.A.-fractie vroegen of de verzekeraars die dienstverlening naar Nederland verrichten betrokken worden in de financiering van de Verzekeringskamer en, zo dit niet het voornemen is, of zulks in principe zou kunnen geschieden, in elk geval bij die verzekeraars die de grens van 2,5 miljoen ECU overschrijden.

Ook vroegen zij of de verdeelsleutel voor Nederlandse vestigingen rekening gaat houden met de mate waarin voor dienstverlening, bij voorbeeld voor het afgeven van certificaten en het aan buitenlandse toezichthouders verstrekken van exploitatierekeningen een beroep op de Verzekeringskamer wordt gedaan.

B. ARTIKELEN

Artikel I

A Artikel 1

De leden van de P.v.d.A.-fractie vroegen of het wel juist is om te stellen dat de richtlijn een mogelijkheid biedt om tot 31-12-92 strengere criteria te hanteren voor balanstotaal, netto-omzet en gemiddeld personeelsbestand. Zij lazen de EG-richtlijn op dit punt als dwingend-rechtelijk. Welke consequenties heeft de afwijkende Nederlandse bepaling voor de andere lidstaten? Voorts vroegen zij welke consequenties voor de gesloten overeenkomsten ontstaan, indien de verzekeringnemer na het afsluiten niet langer aan de «grote criteria» voldoet.

De leden van de P.v.d.A.-fractie vroegen wat in onderdeel j van het nieuwe eerste lid precies onder «zetel» wordt verstaan. Voorts vroegen zij of elke andere genoemde vorm van vestiging valt onder het begrip «verzekeraar», c.q. «verzekeringsbedrijf». Zij wezen er op dat de Verzeke-

ringskamer volgens artikel 2 toezicht uitoefent op «verzekeraars» en het was deze leden niet aanstonds duidelijk dat bij voorbeeld «de zelfstandige persoon die gemachtigd is duurzaam voor de verzekeraar op te treden» daaronder valt. Moet in alle gevallen de omschrijving zo worden verstaan dat de vestiging tenminste gevolmachtigd is om verzekeringen af te sluiten voor rekening en risico van de verzekeraar, of zou bij voorbeeld de «zelfstandige persoon» ook een tussenpersoon zonder volmacht kunnen zijn? Zo niet, hoe blijkt dit uit de wettekst?

De leden van de P.v.d.A.-fractie namen aan dat de situatie kan bestaan dat een Nederlandse ingezetene bij een Nederlandse vestiging een risico in het buitenland verzekert, bij voorbeeld een onroerend goed. Volgens onderdeel k is de Staat waar het risico is gelegen dan dat buitenland en volgens onderdeel m is dus sprake van dienstverlening. Zien zij dit juist, en is dit wel een logische, c.q. beoogde situatie?

De leden van de P.v.d.A.-fractie stelden voor om aan de begripsomschrijvingen toe te voegen: de EG-richtlijn(en). Vervolgens zou dan bij die artikelen waarin een bevoegdheid wordt gedelegeerd aan onder andere de Verzekeringskamer, die binnen de begrenzing van de richtlijn moet worden uitgeoefend (bij voorbeeld die inzake de technische exploitatierekening bij dienstverlening en de congruentieregeling), kunnen worden toegevoegd «onder inachtneming van de richtlijn». Nu wekt de wettekst bij die artikelen te zeer de indruk dat sprake is van een grote beleidsvrijheid van onder andere de Verzekeringskamer.

Zien de leden van de P.v.d.A.-fractie het goed dat de omschrijving van «grote risico's» in onderdeel i van artikel 1 slechts doorwerkt in onderdeel 1 van dat artikel, namelijk in de omschrijving van overeenkomsten van communautaire co-assurantie, en via dat begrip in enkele andere artikelen van de WTV, en overigens slechts in artikel 50b figureert?

G Artikel 9b

De leden van de P.v.d.A.-fractie vroegen waarom het nieuwe artikel 9b spreekt over verzekeraars met zetel buiten Nederland. Voor wat betreft het verrichten van diensten naar Nederland is het desbetreffende hoofdstuk toch in het geheel niet van toepassing, ongeacht de plaats van de zetel?

H Artikel 10

De leden van de P.v.d.A.-fractie namen aan dat het uitoefenen van het verzekeringsbedrijf omvat het verlenen van diensten. Aangezien aan een vergunning geen voorschriften kunnen worden verbonden, strekt de vergunning – zo namen deze leden aan – tevens tot toestemming om diensten te verlenen vanuit Nederland naar elk ander land, althans binnen de branches waarvoor de vergunning geldt. In het nieuw voorgestelde artikel 29a wordt in het derde lid echter gerefereerd aan de mogelijkheid, dat de Verzekeringskamer bezwaar maakt tegen het verlenen van diensten vanuit Nederland, onder meer vanwege vermeende solvabiliteitsrisico's, aldus de Memorie van Toelichting bij artikel 29a. Is dit niet strijdig met het principe van de ongeclausuleerde vergunning en zou dus niet óf in artikel 10 de mogelijkheid van clausulering voor dienstverlening moeten worden opgenomen, óf in artikel 29a de bezwaarmogelijkheid moeten vervallen?

De leden van de P.v.d.A.-fractie vroegen of het verbod op het uitoefenen van het verzekeringsbedrijf de facto identiek is aan een verbod op het hebben van een vestiging als omschreven in artikel 1 en of er ook onder valt het bij uitsluiting vanuit Nederland verlenen van diensten (dus zonder ook in Nederland verzekeringen te sluiten). Of omgekeerd: valt een agentschap in Antwerpen, dat niets anders doet dan dienstverlening naar Nederland, onder een vergelijkbaar verbod in België?

N Artikel 23

De leden van de P.v.d.A.-fractie vroegen of deze bepaling de strekking van onderdeel b van artikel 23 niet te zeer afzwakt. Thans is vereist dat de betrokken verzekeraar in de Staat waar hij zijn zetel heeft het verzekeringsbedrijf uitoefent, dat wil zeggen aldaar ervaring heeft in dat bedrijf en in die Staat in die professie geduld wordt. De wijziging maakt het mogelijk dat die verzekeraar vanuit die Staat uitsluitend dienstverlening naar bijv. de EG verricht en er dus nauwelijks een belang is voor die Staat om daarop toe te zien.

P Artikel 25a

De leden van de P.v.d.A.-fractie maakten dezelfde opmerking als bij onderdeel G.

S Artikel 29a

De leden van de P.v.d.A.-fractie vroegen of het wel correct is dat de conform het eerste lid gedane mededeling door de Verzekeringskamer voor kennisgeving wordt aangenomen, omdat zij het verrichten van diensten vanuit Nederland niet vooraf toetst. Mogen de andere lidstaten op grond van de richtlijn niet verwachten dat de Verzekeringskamer naar dergelijke mededelingen iets serieuzer kijkt, hetgeen toch de reden is voor de verplichting tot een dergelijke mededeling? Zij merkten op, dat in het derde lid wel uitdrukkelijk de mogelijkheid wordt geopend dat de Verzekeringskamer bezwaar maakt. Vanwaar dit verschil in benadering tussen beide leden, zo vroegen deze leden. Zij verwezen verder naar hun vragen bij onderdeel H (artikel 10).

In de Memorie van Toelichting wordt bij het derde lid opgemerkt dat een nadelige invloed op de solvabiliteitsmarge een argument zou kunnen vormen voor de Verzekeringskamer om bezwaar te maken tegen dienstverlening vanuit Nederland. De leden van de P.v.d.A.-fractie vroegen of dit praktisch te realiseren is, daar de solvabiliteitsmarge in die gevallen niet onder het toezicht van de Verzekeringskamer hoeft te vallen.

Artikel 29b

De leden van de P.v.d.A.-fractie bepleitten om het eerste lid aan te vullen met «onder inachtneming van de richtlijn».

Artikel 29c

De leden van de P.v.d.A.-fractie hadden dezelfde opmerking als bij artikel 29b bij het eerste lid.

V Artikel 35a

De leden van de P.v.d.A.-fractie vroegen waarom het tweede lid is opgenomen als een alternatief voor het eerste. Het leek hun beter om in een dergelijk geval steeds de belanghebbenden om instemming te vragen.

W Artikel 37

Ook bij dit artikel leek de leden van de P.v.d.A.-fractie een expliciete verwijzing naar de richtlijn nodig (vijfde lid).

De leden van de P.v.d.A.-fractie constateerden, dat de tweede volzin van het derde lid door het wetsvoorstel gaat bepalen dat de waarden ter dekking van vanuit Nederland aangegane verplichtingen in Nederland aanwezig moeten zijn. Die vanuit een Nederlandse vestiging aangegane verplichtingen kunnen echter betrekking hebben op risico's in het buitenland, c.q. kunnen zijn aangegaan ten opzichte van een in het buitenland woonachtige verzekeringnemer. Is het voor die verplichtingen wel logisch om de aanwezigheid van waarden in Nederland te eisen, zo vroegen deze leden; verplicht de richtlijn daartoe?

Z Artikel 42

De leden van de P.v.d.A.-fractie vroegen waarom de nuancering van de lokalisatieverplichting naar het uitvoeringsbesluit is verschoven.

EE Hoofdstuk III A

Artikel 50b

De leden van de P.v.d.A.-fractie vroegen of in het tweede lid de mogelijkheid wordt geopend dat slechts de tussenpersoon zorg draagt voor de in kennisstelling van de verzekeringnemer van de plaats van vestiging van de verzekeraar. Zo dit het geval is, vroegen zij op welke bepaling in de richtlijn de regering zich baseert bij de optie om een en ander aan de tussenpersoon over te laten. Zij hechtten er zeer aan, dat dergelijke gegevens óók in de polis worden opgenomen.

Is het derde lid verenigbaar met de richtlijn, c.q. dwingt de richtlijn tot deze bepaling?

Deze leden vroegen of het met de richtlijn in strijd zou zijn om ook te bepalen dat de polis e.d. aangeeft welk recht op de Verzekeringsovereenkomst van toepassing is en welk oordeel de regering heeft over het opnemen van een dergelijke bepaling.

Artikel 50h

De leden van de P.v.d.A.-fractie vroegen welk beleid de Verzekeringskamer zal voeren bij het gebruik maken van de gegeven bevoegdheden, c.q. naar het oordeel van de regering zou moeten volgen. Zal de Verzekeringskamer de technische exploitatierekeningen stelselmatig opvragen? Waarom is niet bepaald dat de Verzekeringskamer «verzoekt» in plaats van «kan verzoeken»?

Artikel 50i

De leden van de C.D.A.-fractie stelden vast dat in het geval dat de verzekeraar ondanks de door de toezichthoudende autoriteit van de vestiging getroffen maatregel of omdat deze maatregelen ontoereikend zijn of geen maatregelen zijn getroffen, toch de Nederlandse voorschriften blijft overtreden, de Verzekeringskamer ingevolge het tweede lid voorschriften of een acquisitieverbod kan opleggen met betrekking tot het verrichten van diensten naar Nederland, doch eerst nadat ingevolge het derde lid de toezichthoudende autoriteit van de lidstaat, van waaruit de diensten worden verricht, van dit voornemen in kennis is gesteld. Welke arbitragemogelijkheid is er dan wel, welke wettelijke bepaling is van toepassing, indien de opvattingen van de Nederlandse toezichthoudende autoriteit (de Verzekeringskamer) en de opvatting van de toezichthoudende autoriteit van de lidstaat contrair zijn?

De leden van de P.v.d.A.-fractie vroegen of zij het juist zien dat in de memorie van toelichting tegemoet is gekomen aan de suggestie van het Verbond van Verzekeraars in hun eerder geciteerde brief naar aanleiding van dit artikel.

Artikel 50k

De leden van de P.v.d.A.-fractie vroegen waarom in dit artikel niet wordt uitgegaan van een samenstelling van alle vestigingen buiten de Gemeenschap bij het bepalen van de grens van 2,5 mln ECU, zoals in het tweede lid van artikel 50h. Voorts vroegen zij of het derde lid niet beter aan artikel 50h kan worden toegevoegd.

GG Artikel 52

De leden van de P.v.d.A.-fractie vroegen waarom het belang van de overblijvende verzekerden bij de overdragende verzekeraar niet expliciet in de wettekst wordt opgenomen als een toetsingsgrond.

Artikel III

De leden van de P.v.d.A.-fractie vroegen waarom niet als economisch delict wordt aangemerkt het beginnen met dienstverlening voor afronding notificatieprocedure; artikel 29a, 50e en f en 50j zijn hier niet genoemd.

Artikel XII

De leden van de P.v.d.A.-fractie vroegen of het niet goed zou zijn om tevens te bepalen dat de minister de hoofdstukken en artikelen doorlopend hernummert en de verwijzingen daarmee in overeenstemming brengt.

Artikel XIII

De leden van de P.v.d.A.-fractie vroegen waarom de inwerkingtreding niet is bepaald op zo kort mogelijk na publikatie in het Staatsblad.

De voorzitter van de Commissie,
Koning

De griffier van de Commissie,
Witteveen